

7

ยามฤดูใบไม้ผลิ ถนนในเมืองคลาคล่าไปด้วยผู้คนสัญจรไปมา รถมอเตอร์ไซด์และม้าวิ่งกันขวักไขว่ ร้านรวงเรียงรายตามสองฝั่งถนน งบประมาณร้านสุราโบกสะบัดรับลมเหนือตึกกรมบ้านช่องขึ้นไป

ถนนแคบไม่ใหญ่ ความกว้างแค่พอให้รถม้าสองคันแล่นสวนกัน หากเพลานี้แออัดไปด้วยฝูงชน รถม้ายิ่งยากจะเคลื่อนผ่าน

ที่นี่เป็นหนึ่งในเมืองปริมาตรรอบเมืองหลวง สินค้าซึ่งจะถูกส่งไปยังเมืองหลวงและเมืองอื่นๆ ในบริเวณใกล้เคียงล้วนต้องผ่านที่แห่งนี้ทั้งสิ้น กว่าครึ่งของเหล่าพ่อค้าเร่ ผู้คุมกันสินค้า พ่อค้าวาณิช และนักเดินทางจำเป็นต้องค้างอ้างแรมในเมือง ดังนั้นโรงเตี๊ยมทั้งน้อยใหญ่จึงมีให้เห็นอยู่ทั่วไป

ในบรรดาโรงเตี๊ยมทั้งหลายมีอยู่แห่งหนึ่งไม่มีใครจะสะดุดตาเท่าใดนัก เป็นโรงเตี๊ยมหลังเล็กๆ มีกลิ่นอายความเก่าแก่ ตึกสองชั้นสร้างจากไม้มะเกลือ ดูท่าคงถูกลมฝนซัดกร่อนมาเป็นเวลานาน เนื้อไม้จึงแลดูดำหมองยิ่งนัก ป้าย

สี่กระด่ากระด้างสลักไว้ว่า 'โรงเตี๊ยมมงคล' ด้วยเหตุที่เป็นโรงเตี๊ยมอันไม่
ธรรมดาจึงย่อมมีนามเรียกขานอันไม่ธรรมดา

ที่ว่าดูจะมีแต่ผู้มาเยือนเท่านั้นถึงรู้ว่าที่แห่งนี้เป็นแหล่งพบปะของ
วิญญูชนและทหรชนมากหน้าหลายตา รวมถึงนักบวชนักคิดจากนานาสำนัก
ใครใคร่ขายข่าวกรอง ใครใคร่ซื้อข่าวกรอง ล้วนต้องมาสืบเสาะแสวงหา
ข่าวที่นี้ทั้งสิ้น

"นายท่านจะรับแค่อาหารหรือพักค้างคืนด้วยขอรับ" เสี่ยวเอ๋อร์ของ
ร้านแลดูเป็นหนุ่มน้อยอายุอานามสิบสองสิบสามปี ใบหน้าเล็กขาวผ่อง
ดวงตากกลมโต รอยยิ้มใสซื่อไร้พิษภัย แม้อยู่ต่อหน้ากลุ่มชายฉกรรจ์ร่างกาย
กำยำขนหัวตยงคงส่งเสียงถามเจ็ยแจ้วไม่ผิดจากเวลาปกติ

"แค่กินข้าว เอาเหล้าหม้อสอง* มาไหหนึ่งด้วย" บุรุษผู้เป็นหัวหน้า
กลุ่มชายฉกรรจ์เหลือบตาดูเสี่ยวเอ๋อร์ทีหนึ่ง เมื่อเห็นรอยยิ้มอบอุ่นของหนุ่ม
น้อยนั้นยังไม่จางหายแม้เพียงนิด แววตาของเขาก็ปรากฏรอยชื่นชม ไม่เสีย
แรงที่เหยียบย่างมาถึงแหล่งรวมข่าวกรองอันมีชื่อ แม้เพียงเด็กในร้านยัง
ถูกอบรมให้ห้าวหาญปานนี้

"ไม่มีปัญหาขอรับ เชิญนายท่านดำเนิน" เสี่ยวเอ๋อร์นำทางชายฉกรรจ์
กลุ่มนั้นไปนั่งด้านใน แล้วค่อยๆ เดินเรื่อยเฉื่อยไปยังด้านหลังของโต๊ะเก็บ
เงินด้วยาว

ผู้ดูแลร้านซึ่งยืนอยู่หลังโต๊ะด้วยาวเป็นสตรีรูปร่างสูงใหญ่ หน้าตาพึ้นๆ
ไม่เป็นที่น่าจดจำ นางมองเสี่ยวเอ๋อร์ที่กำลังเดินเอื่อยๆ เข้ามาใกล้ กระซิบ
เสียงค่อยว่า

* หมายถึง เหล้าที่กลั่นเป็นครั้งที่สอง มีแอลกอฮอล์ประมาณ 60-70 ดีกรี

"ดูท่าจะเป็นพวกแปลกหน้า ไม่ใช่พอดกเย็นจู้ๆ ลูกมาตีกับใครหรอ
นะ"

"ไม่หรอก พวกเขาดูเป็นคนดี" รอยยิ้มอบอุ่นระบายอยู่ทั่วหน้าของ
เสี่ยวเอ๋อร์ราวกับกำลังอารมณ์ดีเป็นที่สุด ยื่นมือไล่ไปตามรายชื่อสุราบนโต๊ะ
ไม้กฤษณาด้วยวาว "คราวก่อนเหล้าหม้อสองที่หมักครบห้าปียังเหลืออยู่ไหม"

"ขายหมดไปตั้งนานแล้ว" แม่นางร่างใหญ่คนนั้นนามว่าอ้อหลินเอ๋อร์
นางวางมือกดลงบนมือน้อยๆ ของเสี่ยวเอ๋อร์ที่กำลังพลิกบัญชีรายชื่อสุรา

"นี่ขุนเหมียน พวกแปลกหน้าที่มาคราวที่แล้วเจ้าก็บอกว่าเป็น
คนดีนักหนา สุดท้ายเย็นนั้นพวกมันไม่รู้กินอะไรผิดสำแดง หันไปสบตาแขก
โต๊ะอื่นเข้าหน่อยทำเอาร้านเราพังพินาศหมด วันนี้พอกับพี่ใหญ่ออกไปจับ
จ่ายข้าวของข้างนอก กว่าจะกลับก็คงมีดค้ำ หากประเดี๋ยวมีเรื่องดีกันขึ้น
มาลำพังผู้หญิงอย่างเราๆ กับผู้เฒ่าหญิงผู้จะทำอย่างไรดีเล่า"

เผยขุนเหมียน เสี่ยวเอ๋อร์ที่ถูกเหมารวมเป็น 'ผู้หญิงอย่างเราๆ' ยัง
คงยิ้มระรื่น ค่อยๆ ดึงมือของตนที่ถูกกดอยู่ออกแล้วเลื่อนไปลูบแขนของ
หลินเอ๋อร์ที่อยู่หลังโต๊ะด้วยวาวเบาๆ คล้ายปลอบประโลม

"อย่ากังวลไปเลย แยกที่มาคราวก่อนแค่ทำให้ชั้นล่างของร้านเราพัง
ไปเท่านั้น ไม่ได้ทำให้ใครเลือดตกยางออกเสียหน่อย พอพังร้านเสร็จตอน
หลังยังใจดีชดใช้ให้ถึงสามเท่า รับเงินทองของพวกเขามาคราวนี้ร้านเรา
ถึงได้เปลี่ยนโต๊ะเก้าอี้ใหม่หมดทั้งร้านไม่ใช่หรือ แยกที่มาคราวนี้ดูเป็นคนดีมี
คุณธรรม ไม่ก่อเรื่องวุ่นวายหรอก"

หลินเอ๋อร์ค่อนข้างปะหลับปะหลือกใส่ขุนเหมียนอย่างหมั่นไส้

รอยยิ้มของแม่เด็กนี้ดูจะอ่อนโยนเกินไปนิด อายุอานามได้สิบเจ็ด

ลืบแปดแล้วความคิดอ่านยังไร้เดียงสา อีกทั้งซุกซนขี้เล่น ไม่มีห่วงกังวล
ใดๆ ทั้งสิ้น ช่างไม่เข้าใจคำกล่าวที่ว่า 'ยุทธภพเต็มไปด้วยเภทภัย' และ
'ใจมนุษย์ยากแท้หยั่งถึง' เอาเสียเลย

ว่าไปแล้วคนที่เพิกงำพำตั้งแต่แบเบาะอย่างนางควรมีนิสัยเงี้ยวขริม
เก็บกตมิใช่หรือ ต้องเป็นเพราะนางเติบโตในวัดวาอาราม ไม่เคยเจออะเจอะ
คนชั่วช้าสามานย์เป็นแน่

หลินเอ๋อร้อนใจพลางกล่าวว่า "คำจำกัดความคำว่า 'คนดี' ของเจ้า
นะท่าจะกว้างมากกระมัง แต่คงเพราะเจ้าเป็นชะอย่างนี้ ถึงได้เข้ากับพ่อ
ข้าเป็นปีเป็นขลุ่ยเหมือนคู่หูต่างวัยก็ไม่ปาน"

"แขกคราวนี้ไม่ใช่พวกนักเลงหัวไม้จริงๆ นะ ไม่ก่อเรื่องให้หลินเอ๋อร์
ลำบากหรอก อีกอย่างเข้าใจว่าพ่อกันพ่อกันไม่อยู่เราจะสามารถปิดร้านไม่รับแขก
ได้นี่นา แขกก้าวเข้ามาในร้านถือว่ามิวาสนาต่อกัน ต้องต้อนรับขับสู้ให้ดี"
ขุนหมื่นนกวาดตามองชั้นวางสุราด้านหลังหลินเอ๋อร์ "ช่วยข้าหาที ถ้าไม่มี
เหล้าหม้อสองเราจะใช้อะไรแทนดี"

หลินเอ๋อร์สองมือกอดอก พินิจดูใบหน้าใสซื่อบริสุทธิ์ไม่อาจมีผู้ใด
เปรียบตรงหน้าแล้วก็ไม่อาจเข้าใจได้เลยว่าบิดาของนางรับเด็กน้อยไร้เดียงสา
ถึงเพียงนี้มาอยู่ในโรงเตี๊ยมได้อย่างไร

ในอดีตบิดาของนางเคยเป็นโจรใจดี ยี่สิบปีให้หลังได้ล้างมือในอ่าง
ทองคำทำมาหากินสุจริตโดยเปิดโรงเตี๊ยมแห่งนี้นี่ขึ้น ครึ่งปีก่อนจู่ๆ ก็พา
ขุนหมื่นที่เนื้อตัวมอมแมมคล้ายขอทานกลับบ้านบ้าน ให้ทำหน้าที่เสี่ยวเอ๋อร์
ช่วยงานในร้าน เห็นชัดๆ ว่ากำลังแตกเนื้อสาวแต่ขุนหมื่นกลับชอบแต่งตัว
เป็นชาย ที่น่าแปลกกว่าก็คือบิดากลับให้คนเป็นสาวเป็นนางทำหน้าที่เสี่ยวเอ๋อร์

แล้วจะรับมือกับแขกของร้านที่ส่วนใหญ่เป็นคนทมิฬหินชาติได้อย่างไรกัน
 "เจ้าคงรู้แล้วละมังว่าพ่อข้าเคยเป็นโจรผู้ร้ายมาก่อน" หลินเออร์ห์รี
 ตามองไปทางขุนเหมียนอย่างกลางแคลงใจ

"รู้สิ"

"แล้วเจ้ารู้หรือไม่ว่าแขกส่วนใหญ่ที่มาที่นี่ล้วนเป็นพวกไม่มีหัวนอน
 ปลายเท้า"

"ข้ารู้ดี"

"แล้วตอนนั้นเจ้ายังตามพ่อข้ามาที่นี่อีก" อวีหลินเออร์ห์ลอกตาไปมา

"เพราะท่านพ่อช่วยข้าไว้ นี่ อีกอย่างท่านก็เป็นคนดีน่านับถือ ท่านไม่
 คิดเหมือนกันหรือหากว่าแขกที่มาส่วนใหญ่ถึงจะเป็นพวกไม่มีหัวนอนปลาย
 เท้า แต่ทุกคนล้วนเป็นจอมยุทธ์ที่เปี่ยมคุณธรรม"

ครึ่งปีก่อนขุนเหมียนตัดสินใจออกจากอารามที่นางเติบโตมา ยัง
 เมืองหลวงเพื่อสืบเรื่องชาติกำเนิดของตัวเอง ทว่านางทำเงินที่นำติดตัวมา
 หายไประหว่างทาง บังเอิญได้พบบิดาของหลินเออร์ห์ ตอนนั้นนางทั้งทิวโหย
 ทั้งหนาวเหน็บจึงพุ่งเข้าขวางทางบิดาของหลินเออร์ห์เพื่อขอความช่วยเหลือ

เขาประหลาดใจมากที่มีคนบังอาจมาขวางทางตน และยังแปลกใจที่
 นางผู้นั้นเป็นเพียงหญิงตัวเล็ก ๆ พุดกันตามจริงเขานั้นมีหน้าตาดีมิ่งทั้ง
 รูปร่างใหญ่โตน่าเกรงขาม ตามสองแขนเต็มไปด้วยรอยแผลพันแทง เป็น
 ร่างกายที่เขาใช้ท่องยุทธภพมาถึงยี่สิบปี!

สุดท้ายเขาให้อาหารและน้ำแก่ขุนเหมียน พุดคุยกับนางสักพักใหญ่
 เขาก็ถามนางว่าอยากทำงานหรือไม่ จากนั้นจึงพานางกลับมายังโรงเตี๊ยมด้วย
 สำหรับขุนเหมียนแล้วนางเป็นเด็กกำพร้าตั้งแต่ยังแบเบาะ ได้หลวงจีน

และแม้ชื่ออุปกรณ์เลี้ยงดูจนโต แม้ว่าอาจารย์และอาจารย์หญิงต่างมอบความเมตตาแก่นาง แต่ถึงอย่างไรพวกท่านได้ชื่อว่าละแล้วซึ่งทางโลก มีโอกาสให้ความรักทะนุถนอมนางเท่าที่ควร นางจึงรู้สึกเดียวดายเสมอมา นี่เป็นครั้งแรกที่มีคนต้องการนาง ถึงแม้จะต้องทำงานในโรงเตี๊ยมเล็ก ๆ นางก็มีความสุขราวกับว่าได้ค้นพบความหมายของการมีชีวิตอยู่

สำหรับท่านพ่อของหลินเออร์ เขาคิดวิตกมาตลอดว่าโรงเตี๊ยมที่รักและทุ่มเทให้ไม่มีใครสักคนปรนนิบัติแขกได้ดีพอ...ทั้งบ้านมีกันอยู่สามคนบวกกับคนงานเก่าแก่อีกหนึ่ง พุดให้ถูกคือสารรูปแต่ละคนไม่ได้ให้ความรู้สึกเป็นมิตรเลยแม้แต่หน่อย เขาเห็นว่าขุนเหมียนรูปร่างหน้าตาน่ารัก ไม่เกรงกลัวเขา...หรือแม้แต่อันธพาลหน้าไหน เหมาะที่จะทำงานในโรงเตี๊ยมที่เขาเปิดขึ้นเพื่อให้พี่น้องคนจรทั้งหลายได้พักพิงโดยเฉพาะ เป็นเสี่ยวเออร์ในอุดมคติของเขาเลยทีเดียวน!

หลินเออร์ได้ฟังทัศนะที่ขุนเหมียนมีต่อบิดาของนางแล้วก็อดไม่ได้ที่จะเอ่ยว่า "ในโลกนี้คงมีเพียงเจ้าคนเดียวเท่านั้นที่เห็นว่าพ่อข้าเป็นผู้ประเสริฐ!"

"ใช่! ท่านอย่าได้เข้าใจท่านพ่อผิดไปสิ!"

"คนเข้าใจผิดคือใครกันแน่!" ยอมแพ้แล้ว หลินเออร์ตั้งใจไม่ต่อความยาวสาวความยืดกับแม่เด็กโง่งนี้แล้ว นางจึงวกกลับมาเรื่องทีพุดค้างไว้ "เออละ แล้วนี่เจ้าเลือกได้หรือยังว่าจะใช้เหล้าอะไร"

"ในเมื่อไม่มีเหล้าหม้อสอง เช่นนั้นส่งเหล้าขาวมาให้ข้าสองขวดแล้วกัน"

ขุนเหมียนมือหนึ่งถือเหล้าขาว อีกมือหนึ่งยกกับแก้มสองจานเล็กๆ เดินไปยังโต๊ะของชายฉกรรจ์เมื่อครู่ "ข้าน้อยขอประทานโทษ วันนี้เหล้าหม้อสองในร้านหมด เหลือแต่เหล้าขาวขอรับ"

ขุนเหมียนยิ้มน้อยๆ พลังกล่าวขอโทษ วางกับแกล้มและเหล้าลงบนโต๊ะ บอกกับชายฉกรรจ์กลุ่มนั้นด้วยท่าทีกระตือรือร้น

"เพื่อเป็นการไถ่โทษ ทางโรงเตี๊ยมเราขอเลี้ยงพวกนายท่านด้วยกับแกล้มสองจานนี้ กับแกล้มสองจานนี้พิเศษมากนะขอรับ! จานแรกเป็นปลาหมึกย่างผักดอง ปลาหมึกเป็นของชั้นยอดที่ทางร้านเราไปหาซื้อมาจากตลาดปลาตอนเช้าตรู่ นำมาลวกสักครู่แล้วคลุกเคล้ากับผักกาดขาวดองสูตรเฉพาะที่ใช้เวลาดองนานถึงครึ่งปีทีเดียว ตอนกินจะได้รสเผ็ดที่เข้ากันกับเนื้อปลาหมึกกรุบกรอบ หากไม่ระวังอาจกลืนลิ้นของตัวเองลงไปด้วยนะขอรับ!"

ใบหน้าเปี่ยมไปด้วยความปรีดา มือเล็กทำท่าทางประกอบคำพูด ในหัวจินตนาการถึงความรู้สึกเมื่อได้ลิ้มรสปลาหมึก

เหล่าชายโจดจ้องมองนางด้วยอากัปกิริยาตะลึงงัน แต่ไหนแต่ไรไม่เคยมีใครหน้าไหนแสดงท่าทางสนิทสนมกับพวกมันมาก่อน ท่าทางพรรณนาอย่างมีชีวิตชีวาของนางทำให้พวกมันอดไม่ได้ที่จะกลืนน้ำลายอีกใหญ่

"ยังมีปลาโอคลุกกระเจี๊ยบจานนี้อีก นายท่านรู้หรือไม่ว่ากระเจี๊ยบเขียวพวกนี้เราทาด้วยเกลือ นำไปลวก หั่นเป็นชิ้นๆ แล้วคลุกเคล้ากับน้ำมันและปลาโอ เหมาะจะกินคู่กับข้าวร้อนๆ เป็นที่สุด รสสัมผัสเหนียวๆ หนึบๆ ยิ่งกินกับผักสดหวานกรอบรับรองว่าใครได้ลิ้มลองย่อมติดใจแน่นอน"

ขุนเหมียนยังพูดยั้งใส่อารมณ์ คำว่าเอาตะเกียบบนโต๊ะขึ้นมาคีบอาหารยื่นไปตรงหน้าผู้เป็นหัวหน้ากลุ่ม "นายท่านลองชิมสักนิดแล้วจะรู้ว่าข้าน้อยมิได้หลอกท่าน!"

หัวหน้ากลุ่มชายฉกรรจ์ใบหน้าเปลี่ยนเป็นสีแดง ทว่าเหมือนมีอะไรตลใจให้เปิดปากออกอย่างว่าง่าย ยอมกินอาหารที่นางป้อนให้โดยดี

เหล่าชายโสดที่เหลืองเป็นไก่ตาแตก ตะลึงมองอ้าปากค้าง นี่หรือ ลูกพี่ที่เหี้ยมโหดอำมหิตไร้ความปราณีของพวกเขา

หลินเออร์เห็นเหตุการณ์ทั้งหมดจากหลังโต๊ะเก็บเงินถึงกับเข่าอ่อนทันที สติสตังเกือบกระเจิง เจ้าเด็กนี่ดันฝ่าลิ้มคำเตือนของข้าอีกแล้ว การกระทำเยี่ยงนี้ไม่ต่างอะไรกับการเอื้อมือกระตุกหนวดเสือจริงๆ

ทันใดนั้นเสียงทุ้มทุ้มก็ดังขึ้นขัดจังหวะความคิดนาง "ผู้ดูแล เราขอเปิดห้องพักสักสองห้อง"

หลินเออร์หันไปทางต้นเสียง มีอาการราบได้ว่าบุรุษร่างสูงโปร่งสองนายมายืนตระหง่านอยู่หน้าโต๊ะเก็บเงินด้วยาวตอนไหน แม้จะแต่งกายด้วยชุดเดินทางเหมือนคนทั่วไป ทว่ากลับแลดูสง่างามชวนมอง บุรุษคู่นี้น่าจะมีอายุราวสี่สิบเจ็ดสี่สิบแปดปี

ใบหน้าของหลินเออร์ที่ฉายรอยยิ้มอบอุ่น เหนือริมฝีปากขึ้นไปคือหน้าผากกว้าง คิ้วได้รูปเหยียดตรง ดวงตาเป็นประกาย เสียงเมื่อครู่เป็นของบุรุษผู้สวมชุดสีเขียวเข้มผู้นี้เอง

อีกบุรุษที่ยืนอยู่ข้างกายเขา เขยิบเก้าอี้ตั้งสวมชุดดำทั้งร่าง ใบหน้าเย็นขาราวน้ำแข็ง คิ้วเหยียดตรงชี้ขึ้น หน้าตาหล่อเหลาคมคาย หากสายตาคลายกับทอดยาวไปยังที่ไกลแสนไกล คงเหลื่อมคมสัน ทั้งร่างแผ่รัศมีสว่างหาญก่อกำให้ผู้พบเห็นเกิดความรู้สึกเลื่อมใสยำเกรง

หลินเออร์แทบหยุดหายใจไปชั่วขณะ นางไม่เคยพบพานบุรุษที่หน้าตาหล่อเหลาถึงเพียงนี้ แฉมยังมาตั้งสอง ทว่าแค่พริบตานางก็รีบเบนสายตาคลับมาจับจ้องที่หลินเออร์ซึ่งตั้งเดิม ด้วยเหตุที่เห็นได้ชัดว่าเขาไม่สร้างความรู้สึกหวาดกลัวให้นางเหมือนอีกคน

"อะ...ข้าจะให้เด็กพาพวกท่านขึ้นไปชมห้องก่อน หากพวกท่านพอใจค่อยกลับลงมาจ่ายเงิน" หลินเออร์กล่าวตะกุกตะกักก่อนหันไปร้องตะโกนเรียกซุนเหมียน "เสี่ยว...เออร์! พาแขกขึ้นไปชมห้อง!"

"มาแล้ว!" ซุนเหมียนวางตะเกียบลง โคงค่านับให้เหล่าชายฉกรรจ์พอเป็นพิธีก่อนเดินกลับมาทางโต๊ะเก็บเงิน

"ซุนเหมียน เจ้านำสองท่านนี้ขึ้นไปชมห้องริมซ้ายสุดสองห้องบนชั้นสองที่" หลินเออร์ออกคำสั่ง

"ได้สิ นายท่านโปรดตามข้าหน่อยมา" ซุนเหมียนยิ้มเปิดเผยหันไปก้มหัวให้หลินเออร์ที่หนึ่งค่อยหันไปทางเหยียนเหวียนตง ทันใดนั้นนางพลันชะงักงัน

บุรุษผู้นี้งามสง่านัก แม้สหายของเขารูปร่างหน้าตาสง่าฝั่งฝ่ายเช่นกัน แต่เขากลับเลิศล้ำจับตาผู้พบเห็นมากกว่า

แต่สิ่งซึ่งสะดุดใจซุนเหมียนกลับไม่ใช่รูปลักษณ์ภายนอก หากเป็นรังสีที่แผ่ออกมาทั่วสรรพางค์กาย มันผสมปนประหวางความหม่นหมองและความเคียดแค้นต่อโลก สายตาที่ไม่ยี่หระต่อผู้ใดราวกับจะผลักผู้เข้ามาใกล้ให้ห่างไปสักพันลี้ ริมฝีปากเคียดชิงเม้มแน่น กรามคมสันมีรอยเคราจางๆ ท่วงท่าเฉยชาราวกับเบือนหน้าต่อทุกสรรพสิ่ง ทว่ากลับมีรังสีอำมหิตเล็ดลอดออกมา

บุรุษผู้นี้เคยประสบเรื่องใดมานะ เผยซุนเหมียนอดไม่ได้ที่จะนึกสงสัยในใจ นางไม่เคยพานพบคนที่ดูไม่มีความสุขเยี่ยงนี้มาก่อนเลยในชีวิต

"ทำไมหรือ" เมื่อเห็นเสี่ยวเออร์จ้องเขม็งไปยังเหยียนเหวียนตง หลินเออร์ก็ถามอย่างสงสัย

"อ๊ะ...ขอประทานโทษ เชิญตามข้าหน่อยมาทางนี้" นางนึกสงสัยว่าเมื่อไหร่ตนจะเลิกนิสัยชอบยุ่งเรื่องชาวบ้านเสียที

ขุนหมื่นแลบลิ้นรีบเดินนำออกไป พาแขกทั้งสองเดินผ่านบริเวณห้องโถงชั้นบนได้ไปยังชั้นสอง

ก้าวขึ้นบันไดไปพลางปากก็แนะนำเจ๊อ๊วไปพลาง "โรงเตี๊ยมของเราเนี่ยแม้ภายนอกไม่ค่อยจะน่าดู ยิ่งไม่มีการตกแต่งอะไรวิจิตรพิสดาร แต่หญิงผู้ก็หมั่นเก็บกวาดเช็ดถูสะอาดเอี่ยม ฟุ้งผงไม่มีแม้แต่หยิบมือ ถ้านายท่านไม่เชื่อเดี๋ยวลองลูบตรงขอบหน้าต่างดูก็ได้ ตรงนั้นนะเป็นด้านทดสอบสุดท้ายของการทำความสะอาดเลยนะท่าน ข้าเคยไปพักที่โรงเตี๊ยมอื่น แต่ไม่เคยมีขอบหน้าต่างที่ไหนสะอาดเอี่ยมเท่าโรงเตี๊ยมของเราเลย

ยังมีอีกนะท่าน! ห้องสองห้องที่นายท่านเลือกเป็นห้องทำเลดีที่สุดของเรา! เปิดหน้าต่างออกไปจะเห็นทิวทัศน์ของทะเลสาบตั้งเหยียยอยู่ตรงหน้า ยามราตรีท่านจะได้ยลแสงโคมระยิบระยับจากบรรดาเรือที่ลอยอยู่กลางน้ำ แฉมตรงชายคายังมีนกนางแอ่นทำรังอยู่กันเป็นครอบครัว ฟ้าสาบเมื่อไหร่พวกมันเป็นได้ออกจากรังบินไปบินมาตรงนอกหน้าต่าง ดูแล้วเพลินตานัก..."

"หนวทหุชะมัด!" เหยียนเหฎินตงขัดจ้งหะการแนะนำของนาง

"อ๊ะ! ขอประทานโทษ" ขุนหมื่นรีบยกมือขึ้นปิดปาก กลับหลังหันไปค้ำับเหยียนเหฎินตงทีหนึ่ง เฮ้อ! นางลืมหุตัวอีกแล้ว พอได้พูดแนะนำโรงเตี๊ยมทีไรเป็นยิ่งพูดยิ่งเพลินจนหยุดไม่ได้ทุกที

ใบหน้าเรียวเล็กคล้ายกับมีคำขอโทษเขียนอยู่ทั่ว นางนำแขกทั้งสองมาถึงห้องพิเศษสุดทางเดิน ลังเลเล็กน้อยก่อนเอามือที่ปิดปากอยู่ลง "เอ่อ...สองห้องนี้แหละ เชิญนายท่านชมดูได้ตามสบาย ข้าหน่อยขอตัวลงไปก่อน